

A VADONJÁRÓ TANÍTVÁNYA

JOHN FLANAGAN
VÁLTSÁGDÍJ
ERAKÉRT

JOHN FLANAGAN

VÁLTÁSÁGDÍJ
ERAKÉRT

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Az őrszem még csak nem is sejtette, hogy az éj leple alatt sötétbe öltözött alak lopakodik Araluen kastélya felé.

A betolakodó beleolvadt a félhold által vetett fényes és árnyas folatok sokaságába – szinte elnyelte őt az éjszaka mintázata, amint az enyhe szélben ringatózó fák és felhők árnyai közt mozgott.

Az őr a falakon kívül, a hatalmas erődítmény délkeleti bástyája alatt strázsált. A háta mögött a várárokból apró hullámok fodrozták a vízfelszínt, így a csillagos ég képe megannyi fényes apró pontként tükröződött vissza. Előtte a várbirtok terpeszkedett – gondosan karbantartott, távolba nyúló mező, rajta egy-egy gyümölcsfa vagy terebélyes lombú díszfa.

A várkastélytól távolodva lejtetni kezdett a talaj. Az oldalban elszórtan fák álltak, a körülöttük lévő árnyas, apró bemélyedésekben viszonylagos magányban, a nap sugaraitól óva élvezhették a szerelmespárok a pikniket. De a fákat gondos alapossággal szórták szét, közöttük nagy, jól belátható területekkel, hogy az esetleges támadó csapatok ne lopózhassanak észrevétlenül a falak közelébe. Az efféle birtokokon meg kellett találni a középutat az elvonulást biztosító

zugok és biztonságot adó átláthatóság között, elvégre ezekben a korokban az ember sosem tudhatta, mikor csap le rá az ellenlábas.

Az őrtől harmincméternyire balra valaki egy kivágott fa tuskójához rögzített egy apró szekeret, hogy ebből készítsen rögtönzött piknikasztalt. Az asztal körül kopott padok álltak, az egyik oldalára apró fát ültettek, hogy az adjon árnyékot a déli nap elől. Lovagok és hölgyeik előszeretettel választották e helyet piknikjeikhez, hiszen innen jól be lehetett látni a zöldellő mezők lankáit, amik egészen a távoli erdőig nyúltak. Ez a hely ráadásul egész évben fürdött a napfényben – már amikor sütött a nap.

A betolakodó éppen ezt az asztalt szemelte most ki.

A sötét alak a padoktól alig negyvenméternyire lévő fás ligetben állt meg, ahol hasra vágta magát, még egyszer utoljára bemérte az irányt, aztán kúszásban indult el az árnyas területen az asztal felé.

Fájdalmasan lassan haladt előre. Mozdulatai elárulták, milyen képzett lopakodó: pontosan tudta, hogy bármilyen hirtelen mozdulattal magára vonhatná az őt figyelmét.

A mezőt felhők vonták be árnyékukkal, a rövidre nyírt fűben az alak pedig szinte észrevehetetlenül araszolt, mintha ő is csupán egy volna a földön kúszó árnyak közül. Sötétzöld ruhája nagyban segítette a rejtőzködést, a fekete ugyanis túl sötét, túlságosan kirívó árnyékot vet. A sötétzöld ezzel szemben kiválóan beleolvad a zöld fű árnyalatába.

Tíz perc is beletelt, mire az alak elért az asztalig. Néhány méterrel a cél előtt mozdulatlaná dermedt, mert az őt hirtelen kihúzta magát, mintha hangra vagy mozgásra kapta volna fel a fejét – vagy mintha valami belső hang azt súgta volna neki, valami nincs rendben. Fordult egyet, és az asztal irányába kémlelt, de nem látta a sötét, mozdulatlan árnyat.

Az őrszem kisvártatva arra jutott, hogy nyoma sincs veszélynek; meggrázta a fejét, lábával dobantott a kövön, tett néhány lépést balra, azután jobbra, lándzsáját egyik kezéből a másikba vette, végül megdörgölte fáradt szemét. Magában úgy gondolta, az unalom és a fáradság láttat vele olyasmiket, amik nincsenek is ott.

Nagyot ásított, egyik lábára terhelte súlyát, aztán leejtette a vállát. Kelletlenül szipogott. Tudta jól, hogy ha nappali őrként állna ilyen tartásban, azt nem úszná meg szárazon. De azt is tudta, hogy már éjfél is elmúlt, és az őrparancsnoka még legalább egy óráig felé sem néz.

Amikor az őrszem megnyugodott, a sötét alak megtette az asztalig hátralévő utolsó métereket. Ott lassan felguggolt, és felmérte a helyzetét. Az őr most néhány lépéssel távolabb került az asztaltól, de nem ment elég messzire ahhoz, hogy gondot okozzon vele.

A betolakodó hosszú bőrszíjat viselt a csuklóján. Amikor leoldotta, látszott, hogy egy parittyá, közepén puha bőrzsebbel. Az alak sima, nehéz követ tett bele, kissé felemelkedett, és lassan, széles köríven forgatni kezdte az egyszerű fegyvert. A csuklóját alig mozgatva gyorsította fel a szíjat.

Az őr távoli neszre kapta fel a fejét. Mély, alig hallható bűgásként indult, ami lassan magasabb hangot ütött meg. A változás olyan fokozatos volt, hogy az őr maga sem tudta, mikor figyelt fel rá. Arra gondolt, talán valami bogár hangját hallja... talán hatalmas dongóét. Nehéz volt megállapítani, merre szállhat az a bogár. Ekkor derengett fel benne egy emlék. Az egyik őr efféle hangról mesélt, azt állította, valamelyik nap hallotta. És hogy a hang...

KOPP!

A láthatatlan lövedék egyenesen a lándzsa végét érte. A becsapódás ereje kicsavarta a fegyvert az őr lazán tartott csuklójából, így a

lándzsa pörögve elpattant. A férfi ösztönösen a kardjáért nyúlt, és félig már ki is húzta, amikor az asztal alól karcsú alak emelkedett talpra.

Az őrnek torkán akadt a segélykiáltás, amikor a betolakodó lelökte a fejét takaró csuklyát, felfedve hosszú, szőke fürtjeit.

– Nyugalom, csak én vagyok! – szólt szinte elragadtatva a lány.

Hiába a sötét éjszaka, hiába a jó harmincméteres távolság, a nevetésből és a tejfölszőke hajból az őr azonnal tudta, hogy Kasszandra az, Araluen koronahercegnője.

— **E**lég ebből, Kasszandra! – jelentette ki Duncan.
Dühös volt, ezt a lány is látta. Ha nem lett volna teljesen nyilvánvaló abból, ahogy az irodája asztala mögött fel-alá járkál, az is elárulta, hogy Kasszandrának szólította. Átlagos esetben ugyanis a Kassz vagy Kasszi becenevet használta, és csakis olyankor mondta ki a hercegnő teljes nevét, amikor az rossz fát tett a tűzre.

Márpedig most éppen ez történt. Duncan dolgos nap elébe nézett, íróasztalán halomban álltak a kérvények és az ítéletek, Teutföldről pedig kereskedelmi küldöttséget várt aznapra, így fíkcarnyi ideje sem maradt, hogy a lánya viselkedésével kapcsolatos panaszokkal is foglalkozzon.

Kasszandra felfelé fordított tenyérrel szélesre tárta karjait – ezzel általában zaklatottságát és ártatlanságát igyekezett kifejezni.

– Apám, én csak...

– Te csak odakint ólálkodtál éjfél után! Odaosontál egy gyanútlan őrhöz, és a frászt hoztad szerencsétlenre a parittyáddal! És ha őt találod el a lándzsa helyett?

– Olyan nincs – vágta rá a lány. – Azt találom el, amit célzok. És én a lándzsát céloztam.

Duncan villámló tekintettel kinyújtotta a kezét.

– Add ide! – szólalt meg, amikor a lány értetlenül oldalra billentette a fejét. – Add ide a parittyát!

A férfi látta, ahogy a lány álla megfeszül.

– Nem – jelentette ki Kasszandra.

A férfi szemöldöke magasra szaladt.

– Te szembeszegülsz velem? Elfelejtet, hogy én vagyok a király!

– Nem szegülök szembe, csak nem adom oda. Én csináltam, és egy hetembe tellett, mire tökéletes lett. Hónapokon át gyakoroltam vele, hogy mindig célba találjak. Nem adom oda, hogy te meg tönkretedd. Sajnálom. – Az utolsó szót némi hallgatás után tette hozzá.

– Az apád vagyok – hívta fel rá a figyelmet Duncan.

A lány egyetértően bólintott.

– És én ezt tiszteletben is tartom. De dühös vagy. Ha most odaadom a parittyát, haragodban széthasítod, nem igaz?

Duncan dühösen ingatta a fejét, majd az ablak felé fordult. A királyi dolgozószobában voltak, egy tágas, szellős, jól megvilágított helyiségben, ahonnan a várbirtokra is jól rá lehetett látni.

– Nem ólálkodhatsz a sötétben, hogy az öröket riogasd! – szólalt meg végül. Úgy vélte, a parittya ügyében nem jutnak dűlőre, ezért érdemes másfelől támadnia. Tudta jól, milyen makacs egy teremtés a lány. – Nem szép dolog ezt tenni az emberekkel – folytatta. – Ez volt a harmadik alkalom, és elégük van az ostoba játékaidból! Az őrzőparancsnok ma beszélni akar velem, és pontosan tudom, miről. – Visszafordult a lány felé. – Borzasztó nehéz helyzetbe hozol.

Bocsánatot kell kérnem egy parancsnoktól. Fel tudod fogni, milyen kínos az ilyesmi?

Kasszandra szemében enyhülni látszott a harag.

– Bocsáss meg, atyám! – mondta választékosan. Általában apának hívta, de ha a király kasszandrázott, akkor az apából atyám lett. – De hidd el, nem ostoba játékról van szó. Muszáj ezt tennem!

– Mégis miért? – dörögte a férfi. – Hercegnő vagy, nem holmi parasztleány, az ég áldjon meg! Több száz katona oltalma alatt élsz egy várkastély mélyén! Mégis miért volna szükséged megtanulni, hogyan lopakodj a sötétben, és hogyan használj alantas fegyvereket?

– Apa! – fakadt ki Kasszandra, elfeledkezve az iménti formalitásról. – Gondolj bele, milyen életem volt eddig! Keltikában a wargalok üldöztek. A kíséretemet lemészárolták, és nekem is csupán egy hajszálon múlt az életem. Aztán Morgarath seregének fogságába estem. Skandiába hurcoltak, ahol a hegyekben tengődtem, éhen is halhattam volna. És utána még egy háborúba is belecsöppentem! Az a több száz ór nem végzett túl eredményes munkát az oltalmazásmat tekintve, vagy talán másképp gondolod?

Duncan idegesen legyintett.

– Nos, talán nem, de...

– Nézzünk szembe az igazsággal – folytatta Kasszandra. – Veszélyes világban élünk, és trónörökösként különösen fontos célpont vagyok az ellenségeinknek. Meg akarom védeni magamat. Nem akarom, hogy az életem másoktól függjön. Mellesleg... – Elhallgatott, mire a király mélyen a szemébe nézett.

– Mellesleg micsoda? – szegezte neki a kérdést. Kasszandra egy pillanatra eltöprengett, mondjon-e még bármit. Végül nagy levegőt vett, és folytatta:

– Lányodként eljön majd az idő, amikor neked is segítenem kell...
cipelni a terheket.

– Hiszen most is ezt teszed! A múlt heti bankett csodálatosan sikerült...

A lány csak legyintett.

– Most nem bankettekről, hivatalos összejövetelekről meg piknikről beszélek, hanem a fontos ügyekről. Diplomáciai megbízásokról, ahol a nevedben járok el, ahol téged képvisellek, és vitás ügyeket rendezek el. Olyasmikről beszélek, amiket a fiadtól várnál.

– De nem vagy a fiam – mondta Duncan.

Kasszandra szája szomorú mosolyra húzódott. Tudta, mennyire szereti őt az apja, de azt is, hogy minden király fiúról álmodik, aki majd továbbviszi az elért érdemeit.

– Apa, egy napon én leszek a királynő. Bízom benne, hogy ez a nap még nagyon soká jön el – tette hozzá gyorsan, mire Duncan egyetértően mosolygott –, de eljön, és ha akkor látok neki ezeket a dolgokat megtanulni, az már igencsak késő lesz.

Duncan hosszasan fürkészte a lánya arcát. Tisztában volt vele, milyen határozott jellem. Bátor, értelmes, rátermett lány. Kizárt, hogy valaha olyan uralkodó váljék belőle, akit bábként rángatnak, aki helyett mások hozzák a döntéseket.

– Azt hiszem, igazad van – szólalt meg aztán egyszer csak a király.
– Meg kell tanulnod vigyázni magadra. De ott van Sir Richard, aki bajvívásra tanít... mi szükség a parittyára és a sötétben ólálkodásra?

Magas rangú úrihölgyek igen ritkán tanultak kardforgatást. Kasszandra mégis hónapok óta tanult a hadmesterhelyettestől. Könnyű szabályával tanult, amit kifejezetten neki készítettek. A lány most fájdalmas arckifejezéssel nézett fel az apjára.

– Megállom a helyemet a karddal – vallotta be. – De sosem leszek a mestere, márpedig a fegyverem mesterének kellennem, ha egy megtermett férfival találom magamat szemben. Az íjjal ugyanez a helyzet. Évek rendíthetetlen gyakorlása szükséges hozzá, és nekem nincs erre időm. A parittyá olyasmi, amit már ismerek. Gyerekként tanultam meg használni, és Skandiában az életemet mentette meg. Arra gondoltam, azt használnám. És addig fejleszteném a készségeimet, amíg mesterévé nem válok.

– Ezt a gyakorló pályán is megteheted, nem kell mindenáron az őrséget terrorizálnod hozzá – jegyezte meg Duncan.

Kasszandra szomorúan mosolygott.

– Beismerem, nem kellett volna ezt tennem velük. De Geldon azt mondta, minél valószínűbb helyzetben gyakorlok, annál jobb.

– Geldon? – Duncan szemöldöke összeszaladt. Geldon visszavonult vadonjáró volt, akinek néhány szobából álló kis lakása volt Ara-luen kastélyában. Alkalmanként tanácsadói tisztséget is betöltött, ilyenkor Crowley-t, a Vadonjárók Csapatának fejét segítette. Kasszandra elpirult, amikor rádöbben, többet is elkotyogott, mint szabadott volna.

– Kértem tőle néhány jó tanácsot a lopakodáshoz – ismerte be, ám gyorsan hozzá is tette: – De a parittyáról nem tudott, becsszó!

– Később vele is beszélek – jegyezte meg Duncan, noha biztos volt benne, hogy a lánya igazat beszél. Geldon nem lenne olyan ostoba, hogy efféle balgaságokra buzdítsa.

A király leült, és néhány másodpercig mélyeket lélegezve csillapította haragját. Ezután összeszedettebb hangon folytatta:

– Kassz, gondolkozz! A kis gyakorlómutatványaiddal magadat és az egész kastélyt is veszélybe sodorhatod! – A lány oldalra billentette

a fejét, jelezve, hogy nem érti, atyja mire gondol. – Most, hogy az örök tudják, éjjelente miben sántikálsz, ügyet sem vetnek majd a falakon kívüli apró neszekre és mozgásra. Ha egy sötét alakot látnak éjszaka, azt hiszik, te vagy az. És ha nem te leszel? Ha egy kém próbál bejutni a kastélyba? Meg is gyilkolhatja az őrt. Azzal is elbírna a lelkiismereted?

Kasszandra elgondolkodva horgasztotta le a fejét. Tudta, hogy az apjának igaza van.

– Nem – mondta félszegen.

– De az ellenkezője is megeshet. Egyik éjjel az őr talán nem gondol rá idejében, hogy a hercegnő ólálkodik odakint. Meg is ölhet téged! – A lány már szóra nyitotta ajkát, de a király felemelt kézzel megállította. – Igen, tudom, szerinted ahhoz túl ügyes vagy, hogy ilyesmi előfordulhasson. De gondoldj bele egy kicsit. Mi lenne az őrel, aki megöl? Szeretnéd, hogy ilyesmi száradjon az ő lelkén?

– Nem hiszem – mondta a lány komoran, mire Duncan bólintott, mert látta, hogy az üzenete célba ért.

– Akkor azt szeretném, hogy fejezd be ezt a veszélyes játékot. – A lány újra ellenkezett volna, de beléfojtották a szót. – Ha gyakorolni akarsz, kérd meg Geldont, hogy találjon ki neked valamit! Biztos vagyok benne, hogy szívesen segít, és az ő eszén neked is nehezebb lesz túljárni, mint néhány álmos őrén.

Kasszandra elmosolyodott, amikor rádöbbsent, hogy atyja nem-hogy nem kobozta el a parittyát, de még bele is egyezett, hogy folytassa a gyakorlást.

– Köszönöm, apa! – hálálkodott hatalmas lelkesedéssel. – Még ma felkeresem!

De Duncan már a fejét rázta.

– Ez ráér később is. Ma a segítségedre van szükségem egy út megtervezéséhez. Hivatalos útról van szó. Segítesz kiválasztani, ki jöjjön velünk. És valószínűleg új ruhákat is kell készíttetned, szükség lesz ugyanis utazásra alkalmas gúnyákra és alkalmi viseletre is, ide most nem teszi meg a tunika és a harisnya, amit mostanában hordasz. Azt mondd, segíteni akarsz, hát itt a lehetőség. Szervezz meg mindent!

Kasszandra bólintott, és homlokát máris az előkészületekkel és az elintéznivalókkal kapcsolatos gondok ráncolták. Egy hivatalos út bizony sok tervezést igényel, és sok emberre van hozzá szükség. Hetekig tart mindent elintézni, de a lány boldogan fogadta a hírt, mert apja addig sem a parittyá elorozásával volt elfoglalva.

– Mikor indulunk? – kérdezte. – És hová? – Tudnia kellett, milyen messzire mennek, mert az éjszakákra szállásról is kellett gondoskodnia.

– Három hét múlva – felelte a király. – Következő hó tizennegyedikére menyegzőre vagyunk hivatalosak Rőthege várába.

– Rőthege? – kérdezett vissza a név hallatán Kasszandra. – Ki házasodik Rőthegey?

Halt beletúrt bozontos hajába, miközben a névlistát böngészte.
– Gorlog szakállára! – morogta a skand káromkodást, amit az utóbbi időben oly előszeretettel használt. – Hány ember van ezen?

Lady Pauline higgadtan figyelte.

– Kettőszázhárom – mondta rezzenéstelen arccal.

Halt döbbsen kapta fel a fejét.

– Kettőszázhárom? – ismételte meg a számot, mire az úrhölgy bólintott. Halt erre a fejét rázva ledobta a papirost az asztalára.

– Le kell faragnunk belőle! – jelentette ki.

Pauline elgondolkodva összevonta szemöldökét.

– Talán le tudjuk vinni kettőszázra – mondta. – Nem biztos, hogy ott akarom látni az esküvőmön az ibériai nagykövetet és két habókos leányát. – Lúdtollat ragadott, kihúzta az utolsó három nevet a listáról, majd derűs mosollyal visszaadta a lapot. – Meg is van. Ugye milyen könnyen ment?

Halt zavartan elvette a listát, és újból végignézte.

– De... kétszáz ember? Egész biztosan *szükség van* kétszáz emberre a házasság megkötéséhez?

– Ők nem kötnek házasságot, kedvesem. Csak mi – felelte a nő, szándékosan félreértve Halt szavait.

A férfi szeme erre összeszűkül. Akire Halt ráhunyorgott, annak általában volt félnivalója, de ez nem vonatkozott Pauline úrhölgyre. A nő felvonta az egyik szemöldökét, mire Halt is rádöbbsent, hogy felesleges az ijesztő tekintet. Ismét a listával foglalkozott, az egyik ponton a nevekre bökött.

– Úgy vélem... a királynak csakugyan itt a helye – kezdte.

– Természetesen. Elvégre te vagy az egyik legrégebbi tanácsadója – hívta fel rá a figyelmet Lady Pauline.

– Aztán ott van Evelin... vagyis Kasszandra. Ő is közeli barát. De kik a többiek? A királyi kíséretben látok itt jó tizenöt nevet!

– Egészen pontosan tizenhetet – helyesbített Pauline úrhölgy. – A király mégsem utazhat illő kíséret nélkül! Azt képzeled talán, hogy Kasszandrával csak úgy lóra pattannak, és egyik nap beállítanak, mondván: „Megérkeztünk a lakodalomra. Hová ülünk?” Megvan ám ennek a maga protokolláris rendje-módja!

– Protokoll! – prüszkölte Halt. – Micsoda badarság!

– Halt – szólt rá az elegáns diplomata –, amikor feleségül kértél, ugye nem azt képzelted, hogy majd kiszökünk egy eldugott kis ligetbe, és néhány közeli barátunk társaságában letudjuk az egészet?

Halt egy pillanatig habozott.

– Nem... természetesen nem.

Az igazat megvallva Halt *pontosan* ezt képzelte. Egyszerű ceremónia, néhány barát, finom ételek, jó italok, és ő meg Pauline egybekelnek. Most mégis úgy gondolta, ezt az elképzelést talán nem volna bölcs megosztani a jövődöbelijével.

Rőthegy uradalomban hetek óta a természetes vadonjáró és a gyönyörű Pauline úrhölgy eljegyzéséről beszéltek.

Az emberek meglepetten, mégis örömmel fogadták, hogy a pár e különböző, mégis nagy tiszteletben álló két tagja hamarosan egybe-
kel. Lett mit találgatni, lett miről pletykálni. Rőthegey étkezőcsarno-
kában másról hetekig nem is igen esett szó.

Voltak azonban olyanok is, akik leplezték meglepettségüket. Ilyen
volt például Arald báró.

– Az elejétől fogva tudtam! – mesélte mindenkinek, akivel csak
találkozott. – Mindig tudtam, hogy ezek ketten mesterkednek vala-
miben! Évekkel ezelőtt tudtam. Talán még náluk is hamarabb tud-
tam!

Való igaz, hogy az évek során több ízben is felröppentek a plety-
kák, miszerint Halt és Pauline kapcsolata több pusztá barátságnál,
de az emberek nemigen hitték el. Az ügyről sem Halt, sem Pauline
nem beszélt soha, elvégre kevesen tudtak jobban titkot tartani, mint
a vadonjárók vagy a Diplomataszolgálat tagjai.

Eljött viszont a nap, amikor Halt rádöbbsent, a napok észveszejtő
sebességgel száguldanak el mellette. Will, a tanítványa már az utolsó
évet taposta. Néhány hónap és levizsgázik, aztán megkapja az ezüst
tölgylevelet annak jeléül, hogy már ő maga is teljes értékű vadon-
járó. Ez egyben azt is jelentette, hogy Will hamarosan távozik Rőt-
hegy várából. Saját uradalmat jelölnek ki neki, Halt pedig érezte,
hogy amikor a fiú már nem lesz ott, hogy lekösse minden energiá-
ját és figyelmét, az élete riasztóan ki fog üresedni. És ahogy ez mind
jobban tudatosult benne, ösztönösen is gyakrabban kereste Pauline
úrhölgyet.

Pauline is hamar felfigyelt rá, hogy Halt igényli a törődést és a tár-
saságot. A vadonjárók élete ugyanis roppant magányos tud lenni, és
a gondjaikat is csupán igen kevesekkel oszthatják meg. Lady Pau-
line azonban futár volt, tudója az uradalom és a királyság számos

titkának, ráadásul mindketten egyazon királyt szolgálták, így a nő azon kevesek közé tartozott, akivel Halt megbeszélhette mindazt, ami a lelkét nyomja. Beszélhettek egymásnak a munkájukról, sőt még tanácsokat is adhattak a másíknak. Azt pedig el kell ismerni, hogy közös történetük – vagy a köztük lévő nagy egyetértés, ahogy mások nevezték – messzire, egészen fiatalkorukig nyúlt vissza.

Egy szó, mint száz, Pauline úrhölgy évek óta szerelmes volt Haltba. Csendben, türelmesen várt, tudva, hogy a férfi egyszer megkéri a kezét. Azt is tudta azonban, hogy ha eljön az ideje, egy ilyen szerény és visszahúzóó ember még a gondolattól is elborzad, ha az esküvőjén százak lesznek jelen.

– Ez meg kicsoda? – kérdezte Halt, amikor meglátott egy ismeretlen nevet. – Lady Georgina Sandalhurstból. Őt miért hívjuk meg? Nem is ismerem. Miért hívunk meg olyanokat, akiket nem is ismerünk?

– Én ismerem – felelte Pauline. Hangjában olyan él csendült, ami Haltnak is azonnal megütötte a fülét. – Ő a nagynéném. Furcsa vénasszony, de attól még muszáj meghívnom.

– Nem is tudtam, hogy van nagynénéd. Sosem említetted – tiltakozott Halt.

– Ez igaz. Nem kedvelem túlzottan. Mint mondtam, furcsa vénasszony.

– Akkor mégis miért hívjuk meg?

– Azért hívjuk meg – magyarázta Lady Pauline –, mert Georgina néném az utóbbi húsz évében mást sem csinált, mint azon kesergett, hogy nem mentem férjhez. „Szegény Pauline! – panaszkolta mindenkinek. – Egyedül fog megöregedni! Férj helyett a munkát választotta! Sosem lesz senkije, aki a gondját viselné!” A világért sem hagyám ki, hogy meghívjam.

Halt összevonta a szemöldökét. Bizonyára lett volna olyasmi, ami jobban dühíti, mint amikor valaki szeretett jövődöbelijét becsmerli, de most egy ilyen sem jutott az eszébe.

– Egyetértek – mondta. – És a vacsoránál ültessük a legunalmasabb emberek társaságába!

– Remek ötlet! – helyeselt Pauline úrhölgy, majd valamit felírt egy másik papírra. – Ő lesz az első, akit az unalmasak asztalához ültetnek.

– Unalmasak asztala? – kérdezett vissza Halt. – Nem is tudtam, hogy létezik ilyesmi.

– Minden esküvőn van unalmasak asztala – magyarázta türelmesen a jövődöbelije. – Oda ülteted az unalmas, bosszantó és fellengzős embereket, hogy egymás idegeire mehessenek, és ne zaklassák a normális vendégeket.

– Nem lenne egyszerűbb csak azokat meghívni, akiket kedvelsz? – érdeklődött Halt. – Kivétel persze Georgina nénéd, akinek ott a helye. De mi végre hívunk még több unalmas embert?

– Ez amolyan családi dolog – felelte Lady Pauline, és közben két újabb nevet írt az unalmasak asztalához. – Muszáj meghívni a rokonokat, márpedig minden rokonságban vannak kellemetlen alakok. Ez is része az esküvőszervezésnek.

Halt lerogyott az egyik faragott karosszékekbe, oldalvást fordult, és egyik lábát átvette a kartámlán.

– Én azt hittem, hogy az esküvő örömteli esemény – motyogta.

– Az is. De csak akkor, ha van unalmasak asztala – mosolygott a nő. Kis híján azt is hozzátette, hogy jó Haltnak, amiért nincs családja, és nem kell ilyesmin aggódnia, de még idejében meggondolta magát. A férfi ugyanis jó húsz éve nem látta a családját, és mélyen legbelül bizonyára rosszul is érezte magát emiatt. – A lényeg

– folytatta Pauline, elterelve a témát a rokonok kérdéséről –, hogy mivel a király is hivatalos a menyegzőre, követnünk kell bizonyos formáságokat. Vannak például olyanok, akiket mindenképpen meg kell hívnunk; nemesek, lovagok és hölgyeik, helyi méltóságok, tanácsnokok és hasonlók. Sosem bocsátanak meg, ha megfosztanánk őket az alkalomtól, hogy bájologjanak az előkelőségek társaságában.

– Bánom is én, ha nem bocsátanak meg nekem! – jelentette ki Halt. – Évek óta nagy ívben elkerülnek mindannyian.

Pauline úrhölgy előrehajolt, és finoman megsimította jövődöbelije karját.

– Halt, néhányuknak ez lesz élete fénypontja. Elvégre vidéken nemigen történik sok említésre méltó esemény. Képes lennél megfosztani őket attól, hogy egy kis szín és pompa kerüljön sivár életükbe? Szerintem nem.

A férfi felsóhajtott, mert Pauline-nak igaza volt. Arra is rádöbrent, hogy talán túlságosan is farral áll neki az egész ügynek. Pauline ugyanis nem tartja ördögtől valónak a nagy, formális esküvő gondolatát, és ha erre vágyik, akkor Halt bármennyire is nem érti, miért van erre szükség, azért még megadja neki.

– Nem. Természetesen igazad van.

– Aztán násznagyot választottál-e már? – tette fel az úrhölgy a kérdést, amikor érezte, hogy jegyese már nem tiltakozik.

– Will lesz az – vágta rá a férfi.

– Nem Crowley? Hiszen ő a legrégebbi barátod. – Halt talán nem volt tisztában vele, de Lady Pauline pontosan tudta, milyen kényes kérdés kiosztani a hivatalos feladatokat.

Halt a homlokát ráncolta.

– Igaz. De Will különösen fontos a számomra. Fiamként tekintek rá.

– Tudom. De akkor Crowley-ra is osztanunk kell valamilyen szerepet.

– Ő kísérhetné a menyasszonyt – vetette fel Halt. Pauline erre a toll végét rácsálva elgondolkodott.

– Arald báró szerintem arra számít, hogy ezt őrá bízuk. Hmm. Fogós kérdés. – Rövid gondolkodás után megszületett benne a döntés: – Akkor kísérjen be Crowley, és Arald lesz, aki összead minket. Meg is oldottuk! – Még két sort jegyzetelt az egyre hosszabb listájára.

Araluenben az esküvő állami és nem vallási ceremóniának számított. Bevett szokás volt, hogy a magas rangú jelenlévők egyike adja össze a jegyespárt. Halt megköszöri a torkát, és nehezen állta meg, hogy mosolyogjon.

– De hát a *protokoll* – kezdte színlelt aggállyal a hangjában – nem azt diktálná, hogy a királyra bízuk ezt a feladatot?

Pauline arcát grimasz torzította, amikor rádöbbsent, hogy jövőbelijének igaza van. Halt pedig túlságosan is elégedett volt magával, ez az ártatlan ábrázatán is pontosan látszott.

– Teringettét! – morgott a nő. A kifakadást nem érezte kellően nyomatékosnak, ezért hozzátette: – Gorlog odvas fogára! – Idegességében ujjával az asztalon dobolt.

– Mármost szakállára – jegyezte meg halkan a férfi.

– Úgy tudom, van neki ez is, meg az is! – mérgelődött Pauline. Egyszerre aztán megvilágosodott. – Tudom már! Duncan királyt felkérjük, hogy legyen az esemény támogató pártfogója. Így ez is megoldódik!

– És mit csinál egy támogató pártfogó? – érdeklődött Halt, mire a nő csak megvonta a vállát.

– Azt még nem tudom. Csak most találtam ki ezt a tisztséget. De Duncan erről nem tud. Nagyjából annyit konyít a protokollhoz, mint te. Amolyan magasztos ceremóniamester lesz. Úri fennköltséget kölcsönöz az eseménynek. Hmm, ez kifejezetten jól hangzik – motyogta. – Le is írom gyorsan. – Miközben a feljegyzést készítette, megjegyezte magának, nehogy elfelejtse közölni a királyi kamarással, milyen feladatai is vannak a támogató pártfogónak. Szerencsére Lord Anthony régi barátja volt. – Más? Kihagytunk valakit?

– Horác? – kérdezte Halt, mire Pauline rögvest bólintott.

– Ő lesz az egyik szertartásmester – mondta, és lelkesen körmölt tovább.

– Ezt a tisztséget is most találtad ki? – kérdezte Halt, mire jegyese sértetten kapta fel a fejét.

– Természetesen nem! Ez egy nagyon is hivatalos feladat. Van a vőlegénynek és az arának is, egyik balra, másik jobbra ül. Ez a szertartásmester.

Halt összevonta a szemöldökét.

– Olyan érzésem van, mintha kihagynánk valakit...

Pauline a homlokára csapott.

– Gilan! – szólalt meg. – Vérig sértődik, ha nem kap valami komoly feladatot!

Halt ingerülten koccantotta össze a fogát. Pauline-nak igaza volt. Gilan délceg, kedélyes, hűséges férfi, ráadásul Halt előző tanítványa. Valamit biztos találnak neki is.

– Lehet két násznagyom? – vetette fel.

– Nem. De az ötlet jó, mert kíséred lehet kettő is! Csak akkor nekem is találnom kell egy második koszorúslányt. Eddig csak Aliz-ra gondoltam.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nos – szólt lelkesen Halt, boldogan, hogy végre kezd ráérezni a szervezésre –, akkor ez a feladat Kasszandrára hárul.

Meglepetten látta, hogy Pauline tekintete egyetlen pillanat alatt elkomorul. A nőnek az volt ugyanis a gyanúja, hogy Aliz, az egyik segédje, cseppet sem lesz elragadtatva, ha Will és az ő asztalához Kasszandrát is odaültetik. Okosabb ötlet volt távolabb helyet adni a hercegnőnek, például a királyi támogató pártfogó asztalánál.

– Neeem – mondta aztán, hosszan elnyújtva a szót. – Azt nem lehet! Királyi hercegnőként elvonná a figyelmet az aráról.

– Márpedig azt nem hagyhatjuk! – helyeselt Halt.

– Talán az ifjú Jennyt kérem fel, ha Puff is beleegyezik. Elvégre ő is együtt nőtt fel Alizzal és Will-lel.

Üres papirost fogott, és folytatta a jegyzetelést. A lista egyre hosszabbra nyúlt. Mennyi szerveznivaló! És még valami eszébe jutott. Fel sem pillantott, amikor megszólalt:

– Ugye levágatod a hajadat?

Halt ismét a hajába túrt. Valóban kicsit hosszú már, gondolta magában.

– Talán egy kicsit megnyirbálom – felelte, és ösztönösen is a hüvelyében lapuló tejsze töréhez nyúlt. Pauline ezt hallva már felpillantott.

– Úgy érted, borbéllyal vágatod le – jelentette ki, és Halt rádöbrent, hogy bizonyos értelemben már nincs többé az a fajta szabadsága, amit eddigi évei során oly természetesnek vett.

– Úgy értem, borbéllyal vágatom le – helyeselt.